

Nyári éj

A nyár áthajolt a ringó éjszakába.
Erkélyek dőlnek az ódon
város számos házfalára,
megnyitván magukat a tág homlokú térnek.
A széles, négyszögletes kővilágból
padok nőnek, mellettük cserjék, akácfák
szimmetriája, fekete árnyékuk
grafikája a fehér szemcsés homokban.
A hold a zeniten, az óra
számlapja felfénylő test a toronyban.
Ebben a régi kővadonban, akár egy
fantazma magánya, úgy járok én.

Szeged

Antonio Machado
Fordította: Jubász Anikó

Őszi hajnal

Végtelen sorban országút
halad fémszín sziklák között,
amott legelő, nyírott arcú,
rá bikák feketesége telepszik. S cserjék, szedresek.
A föld oly nedves, ittas fényű,
gödrét a harmat vize járja,
a nyárfás arany imázsa
futó sárga a folyókanyar előtt.
A hegy alvó, lila mázga,
a hajnal ujja int mögötte,
s bandukol, vállán a puska árnya,
a kutyáknak éles szimatába zárva, egy vadász.

Szeged

*Antonio Machado
Fordította: Juhász Anikó*

A bolond

Meddő ősznek mélabús délutánja,
ki oly vigasztalan; s a tájnak
kopott, steril földjét járja
egy kentaur bolyongó árnya.

A zord pusztaságnak útján
hervadt nyárfák közé vájva
megy a bolond, s akár a semmi
kúszik mögötte árnya, kiáltó bolondsága.

Távol látni a sötét pusztaságot,
cserjét, bozótot, bengét, dombvilágot,
s tölgyeseknek romjait, az egykor voltat,
hegyet koronáznak ők most már, a holtak.

Ordít a bolond, ahogy bírja szája,
csak agyréme és árnyéka borul rája.
Alakja aszott, s oly groteszk a váza,
az arcában izzik a szeme világa,
ruháján por, szenny és a csalódása,
haja rosszul nyírva, megcsúfolva álma.

S viszi a városból a lába... Űzi őt gaztette
fényes, unott bent-ülőknek, szakadt erénye
a jövő-menőknek, a sok hétköznapi ügy-dolog,
min dolgoznak léhűtő kalandorok.

Isten nyílt mezőin halad a bolond,
mögötte száraz, csontváz föld-aljzatok
rozsdállnak a hamubarna tájban,
a messzeségben vízililiom-vágy van.

S viszi a városból a lába... Ó, a város unottsága.
A test ott szomorú és oly gonosz a lélek.

Nem tragikus vétek, ami űzi őt messze,
törés törés hátán, megtiporva lelke,
megtisztulva benne az idegen bűn szennye,
hisz józanul szemlél az idióta elme.